

saadan Art, at det kræver Overvejelse i Forhold til de forskellige Punkter, her berøres, baade de Forhold, der gælde Københavns Kommune alene, dem, som ere fælles for alle Kommuner, og dem, som berøre det Lovgivningsarbejde, der ligger i Rigsdagens Hænder, og som Folketinget snart vil faa at beskæftige sig med. Jeg haaber, at denne Sag maa blive overvejet saaledes af Regeringen, at der vil komme et for Kommunerne og for Københavns Kommune gunstigt Resultat ud deraf.

Borgbjerg: Da min Kollega, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), er forhindret i at være til Stede her i Dag, skal jeg tillade mig at tale i hans Sted i denne for Københavns Kommune og dens Borgere saa vigtige Sag; men efter at have hørt det ærede Medlem for Holbæk Amts 1ste Valgkreds (Rode) kan jeg fatte mig ganske kort, idet jeg i alt væsentligt kan slutte mig til hans Udtalelser. De Formaliteter, som den ærede Ordfører fremdrog, skal jeg ikke indlade mig paa. Jeg kender dem ikke, da jeg ikke har været Medlem af Udvalget. Det har selvfølgelig sin Rigtighed, som den ærede Ordfører har fremstillet det, og for saa vidt kan jeg kun være tilfreds med, at Udvalget har foranlediget, at denne Sag kan komme under Debat.

Andragendet fra Københavns Kommunalbestyrelse gaar i alt væsentligt ud paa to Ting, der i Virkeligheden kun ere een Ting, nemlig nye Skatteregler, en Skatte-reform, der ligestiller København med andre Kommuner, og dernæst Ligestilling ogsaa paa andre Omraader — der nævnes særlig Skolevæsen, Politivæsen og Refusionstakster for Hospitalerne. Jeg maa selvfølgelig give den sidste ærede Taler Ret i, at disse tre sidste Sager ikke have saa stor praktisk politisk Betydning i dette Øjeblik, da vi formodentlig ere lige ved Slutningen af Samlingen, og de naturligvis ikke kunne tages op til Løsning nu. Men jeg vil støtte det ærede Medlem i den indtrængende Opfordring, han rettede til Regering og Rigsdag om, at disse Spørgsmaal hurtigst muligt maa blive tagne op til Løsning. Københavns Kommunes Stilling er i Virkeligheden utaaelig. Der er gennem de senere Aars Lovgivning paalagt denne Kommune, ligesom Landets øvrige Kommuner, en Række nye og meget store Byrder — jeg behøver blot at minde om Alimentationslovene — Byrder, der hidrøre fra Love, der ere gode, der inde-

holde Fremskridt, som vi endogsaa kunde have ønsket være videregaaende, men uden at man fra Lovgivningsmagtens Side har anvist os de nødvendige Midler til at løse de Opgaver, som Lovgivningsmagten lægger paa os. Følgen er, at Københavns Kommune — for øvrigt sammen med andre Kommuner — synker dybere og dybere ned i finansielle Vanskeligheder, men København har den Undtagelsesstilling, at den ikke kan klare sig ved at føre Byrderne over paa Borgerne. Underskuddet kan ikke, som i Købstæderne og paa Landet, selv om det der sker ad den kedelige Vej, at Skatteprocenten vokser, fordeles paa Borgerne, det bliver i Kommunens Kasse og vokser fra Aar til Aar. Det Budgetaar, vi nu gaa ind i, anslaaes til at ville bringe et Underskud paa 4 Mill. Kr. Man er nødt til at klare sig ved Laan, men det er højst uheldigt.

Det er en meget ukonservativ Vej, samtidig med at den er udemokratisk; thi det er ganske ukonservativt, at man samtidig med, at man lader Folk i København raabe paa Reformen, kræve Fremskridt paa det ene og paa det andet Omraade, ikke vil lade Borgerne udrede de fornødne Midler til at gennemføre dem. Man kræver, at saa snart der falder det mindste Snefnug paa Gaden, skal Sneen øjeblikkelig køres bort; ellers raaber Pressen op om Svineri osv. Naar en Journalist ikke kan gaa i Laksko fra sin Bolig til sit Redaktionskontor, men er nødt til at tage Galocher paa, skriver han straks en Artikel om, at det er et forfærdeligt Svineri, der hersker paa Københavns Gader, at det er dog en skandaløs Borgmester, vi have, at han ikke en Gang vil ofre 60,000 Kr. paa (Dinesen: Det bryder man sig ikke om!). Nej, man bryder sig ikke saa meget om det. Det viste sig da ogsaa, at Borgmesteren satte sig ud over det, det var han nødt til. Men der stilles uhyre store Krav, og den samme Presse, som nægter København Ligestilling, bliver ved at stille Krav. Den mener, at det er ganske rimelige Ting. Det mener f. Eks. hele den Presse, der er enig med det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen), som nu afbryder mig. Den mener, at det er den rimeligste Ting af Verden, at saa snart Privatskolerne komme og sige: Vi have Underskud i vor Kasse, bevilger Københavns Kommune dem straks et Par Hundrede Tusinde Kroner. Det finder man ganske naturligt. Man er ikke langt fra at angribe os som Kulturfjender, naar vi af en Kasse, der i Forvejen har et Under-